

[Halvgaard]

Regionalfonden trådte i kraft den 1. januar 1975. I 1978 var udgiften fra EF-budgettet ca. 4 mia kr. med en væsentlig stigning i 1979. En udvidelse af regionalfondens og de tanker, der ligger til grund for en videreudvikling, er dødsensfarlig, mener vi, for Fællesskabet. Det er naivt at tro, at man forbedrer beskæftigelsen og produktionen ved gennem skatter eller tilskud at flytte penge fra et sted inden for Fællesskabet, hvor pengene kan arbejde rentabelt, over til et sted, som kun kan klare sig, så længe skatteyderne betaler socialhjælp til foretagendet. Når Grækenland, Portugal og Spanien eventuelt kommer med i EF, vil der komme krav om en mangedobling af disse midler til regionalfondens, og derfor ønsker fremskridtspartiet regionalfondens om ikke totalt afskaffet så i hvert fald pacificeret. Den er for farlig at have liggende, fordi den let kan misbruges til dødsyge foretagender.

Flere midler til socialfondens var også på EF-Parlamentets ønskeseddel. Dette ønske mener fremskridtspartiet heller ikke bør opfyldes i mange år fremover. Dansk socialvæsen belaster i forvejen det danske budget i en sådan grad, at det vel er en af hovedårsagerne til vores økonomiske ragnarok. De ni landes sociale tilstande og traditioner er så vidt forskellige, at alene tanken om en fælles socialpolitik er absurd, ikke blot i betragtning af de mange andre uløste problemer i EF, men også med henblik på udvidelsen af fællesmarkedet både med Grækenland, Spanien og Portugal og de problemer, det vil medføre. Man må forvente og håbe, at man ikke inden for EF vil følge Danmarks dårlige eksempel ved at tilbyde dets borgere en bekestelig service, der ikke er økonomiske forudsætninger og dækning for.

Det, der gør arbejdet i EF tungt og uoverskueligt og også langsommeligt, er vel også, at man stadig væk påtager sig nye opgaver, uden at man har fundet løsninger på de eksisterende. Blot spørgsmålet om hjemstedet for EF-Parlamentet har man ikke kunnet løse, på trods af at spørgsmålet har været aktuelt i årevis og har betydet spild af penge og arbejdskraft. Det skaber ikke ligefrem optimisme med hensyn til beslutningsprocesserne fremover, og lettere vil det i hvert fald ikke blive efter udvidelsen fra 9 til 12 stater.

Der er således på budgettet udgifter i forbindelse med opgaver og initiativer, som ef-

ter fremskridtspartiets opfattelse burde spares, og det foruroliger fremskridtspartiet, at Kommissionen med hensyn til indtægterne har givet udtryk for, at EF-budgettet snart vil nå en sådan størrelse, at det ikke længere kan finansieres ved hjælp af de eksisterende egne indtægter, dvs. indtægter fra told og landbrugsafgifter og merværdiafgiften med en sats på maksimalt 1 pct. Det er ikke alene på grund af øgede udgifter til de forskellige fonde, men først og fremmest på grund af udvidelsen af Fællesskabet fra de 9 til de 12 medlemslande.

Også af den grund har fremskridtspartiet ikke anset det for rigtigt at udvide Fællesskabet. Det bliver et større problem for 12 medlemslande at enes om en fælles EF-politik. Derfor burde en udvidelse af Fællesskabet først forberedes mere grundigt, når man i de 9 nuværende lande havde afklaret de eksisterende problemer.

Det gælder ikke mindst den fælles landbrugspolitik, som også jævnlig har været til debat, både i Europa-Parlamentet og også her i det danske folketing.

Den målsætning, man har sat sig for den fælles landbrugspolitik – med den stigende produktivitet, rimelig levestandard for landmændene og stabile forsyninger af fødevarer til rimelige priser for forbrugerne – har det desværre været svært for Danmark at leve op til.

Selv om Danmark og danske landmænd har haft betydelig økonomisk fordel af vort medlemskab af EF, er der fra dansk politisk side efterhånden lagt så mange hindringer i vejen, at det ikke har været muligt for de danske landmænd helt at udnytte de store muligheder, der ligger inden for EF. Der er i Danmark ikke alene ført en fejlagtig økonomisk politik, der har brandskattet landbruget og bevirket, at renten er næsten dobbelt så høj i Danmark som i andre EF-lande, men herudover har man i Danmark gennemført utallige restriktioner, som er helt uacceptable for dansk landbrug, og som vil føre til stagnation. Jeg tænker her bl.a. på hovederhvervskrav, bopælspligt, uddannelseskraft som betingelse for køb af landbrugsejendomme og ikke mindst kapitalvindingsskatten. Alle disse restriktioner skaber utilfredshed og mismod blandt landbrugets udøvere og betyder, at flere og flere landmænd anser det for